

(המשך מעמוד 51)

שיתופו בבית-המשפט לאחר הגשת כתב-האישום.

מישפט לכל דקה

בעבור נסיעה אומרה

אחת הועמד הנאשם

שלוש פעמים דרין

ובכל פעם באישום אחר

"אין דנים אדם פעמיים בשל מעשה אחד" כך קובע סעיף 2 לחוק סדר הדין הפלילי, תשכ"ה-1965.

המדינה מענישה את אורחיה העוברים על החוק, אך אין היא רודפת אותם. מי שנידון פעם אחת בבית-משפט, בין הורשע או זוכה, זהו סוף העניין מבחינה משפטית. אפילו טעה התביעה הכללית, אפילו נתגלו ראיות חדשות — אין התביעה יכולה לזווג מישפט חדש באותו עניין. כך אומר החוק במדינת ישראל.

עבירות בשפע. האלד לידאווי מאל-

עריש יהיה מופתע מאד לדעת שקיים חוק כזה.

ב-13 באוגוסט 1977 נטל האלד בן ה-24 מכונית פד"מ מהחניון שבו עבד, בתל-אביב, ונהג בה לביתו באל-עריש. בנהיגה זו ביצע האלד עבירות אחדות. הוא השתמש במכונית ללא רשות הבעלים (בין אם מתוך אי-הבנה — לדבריו — בין אם בידיעה ברורה). הוא נהג ללא רשיון-נהיגה מתאים, ופוליסת-הביטוח לא כיסתה את נהיגתו ברכב זה.

בדרכו מתל-אביב לאל-עריש עצרוהו שוטרים פעמיים. פעם אחד באשקלון, ופי-עם אחת בעזה. בשני המקומות נרשמו לו דו"חות על נהיגה ללא רשיון מתאים וביטוח. ביתניים התלוננו בעל החניון כי מישטרת ת"א על גטילת הרכב ללא רשות. האלד נידון בפעם הראשונה בתיק ב' דצמבר בבית-המשפט הצבאי בעזה. שם נידון על נהיגה ברכב שלא היה מורשה לנסיעה בשטחים המוחזקים.

הוא נידון בפעם השנייה בבית-משפט השלום באשקלון, בינאר, על-ידי השופט רודריג, על נהיגה ללא ביטוח ולא רשיון-נהיגה. הוא נידון ל-300 לירות קנס ופסטי-לה מלהחזיק רשיון-נהיגה לשנה.

בפעם השלישית נידון בבית-משפט ה' שלום בתל-אביב, בפני השופט בוכויץ, על שתי העבירות הקודמות, וכן על שימוש ברכב ללא רשות הבעלים. כאן שונו לשישה חודשי מאסר בפועל ולשישה חודשי מאסר-על-תנאי, ונפסל מלהחזיק רשיון-נהיגה במשך שלוש שנים.

בבית-המשפט בתל-אביב יוצג האלד בקאריירה המישפטית שלו על-ידי עורך-דין. וגם כאן קיבל סניגורו הנמרץ, ישראל אלטרש, את הייצוג רק לאחר שבשמעו כבר שני עדי-תביעה. הסניגור ניסה להסביר לתובע המישטרת כי שולחו נידון כבר באשקלון, אולם התובע דחה טענה זו ואמר כי בדיק, והמדובר בעבירה אחרת. רק לאחר שהוצא גור-הדין הביא אבי הנאשם לסניגורו את פסקה-הדין המאושר מבית-המשפט באשקלון. אז התברר לסניגור, מעל לכל ספק, כי המדובר באותה נסיעה, באותה מכונית ובאותו תאריך.

מישפט ככל מקום. הסניגור הגיש מיד בקשה לביטול פסק-הדין. אולם השופט בוכויץ דחה אותה, בטענה כי מדובר בעבירה שונה. על כך הגיש הסניגור עיר-עור בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב.

האם נסתיימה בזה פרשת אישומיו של האלד? התלוצץ מישפטן, שנכח במישפט: "אולי החליטה המדינה לפרק את שלוש שעות הנסיעה מתל-אביב לאל-עריש לדי-קוח, ולהגיש נגדו תביעות במיספר זה? או שמה תחליט המדינה לפרק את עבירותיו של האלד מבחינה גיאוגרפית ולהעמידו לדין בכל ישוב שבו עבר בדרכו מתל-אביב לאל-עריש?"

דרכי אדם

הפגנה לפני המוזיאון

הוציא את האמנות החוצה

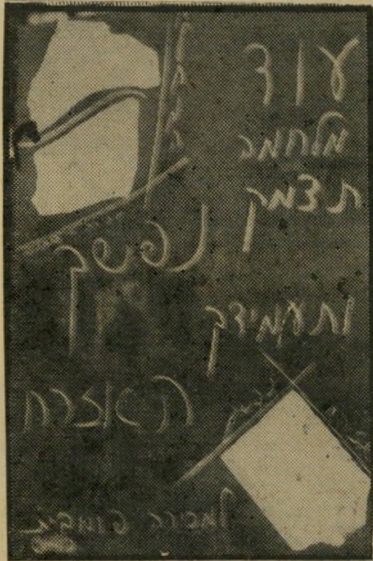
והפגין מעורבות פוליטית

זהו המוטו של הורית פלד

מוזיאון תל-אביב עטה חג. כל המיומי מהירו לפתיחה של התערוכה אמן וחברה.

בפתח המוזיאון עמדה צעירה שקילקה את החגיגה. שלא כמותם, היתה הורית פלד (29) לבושה בחצאית-גינס מהוהה ובחולצה, שערה הפרוע הוסתר תחת כובע-גינס רחבת-תורת. הורית עמדה בשקט והציגה ארבעה פלאקאטים שחורים. על הפלאקטים היו כתובים בצהוב מיכתמים של המשורר יבי (יהודה בן-יהודה), וביניהם תמונות גזרות של עלובי-חיים עם שיניים בקומפוזיציה.

מיכתמים בפסמל. סביב הצעירה החלה התקהלות, ואנשים דרשו ממנה שתסביר את הפלאקאטים שלה. הורית, אשתו של יואב פלד, בנו של האלוף (מיל) מתי פלד, שמחה לעשות זאת. לשם כך עמדה באותו יום חגיגי והם בפתח המוזיאון — כדי לעורר פולמוס. כדי שאמנותה תזכה בתשומת הלב שלה היא ראויה, כדי להוציא את האמנות מהמוזיאונים.

אחד משרטיה של הורית
כלת האלוף

אמנות צריכה להיות מחוץ למוזיאון נים. את האמנות צריך לשחרר מהמיס-גרות שלה. היא צריכה לצאת לרחובות. האמנות היא חלק מהחברה, בזמנו היו מציינים גופים. נוף-הארץ בשבילי כיום הם הכתבים של יבי, שהוא, לדעתי, המ-שורר התופס את לב הדברים מבחינה אנו-שית כפי שהם קורים בארץ. יבי היה ההש-רא שלי להפגנת-היתיד שערכתי מול מוזיאון תל-אביב. למיכתמים שלו, שכתב-תי בפסטל, צירפתי צילומים של אנשים ש-צילמתי בשווקים. ועם זה הגעתי למוזיאון. אנשים הגיעו לפתיחה והתעכבו לידי. היה להם חופש להגיב. העובדה שעמדתי בחוק, ברחבה, לא הכניסה אותם למיסגרות שה-מוזיאון מכניס אותם. בעצם היותו מוזיאון-המילים הסיניות. הורית, שזכתה בשמה המקורי כאשר שני הוריה התלבטו בבחירת שם לבתם, והחליטו לבסוף על שם ניטרלי זה, היא בתו של תעשיין פתח-תיקואי אמיד, בעל בית-חרושת ל-מרצפות. היא גדלה בבית בורגני, וזוכרת את עצמה מצלמת מאז היותה ילדה.

לפני חמש שנים החלה להתעניין באמ-נות באופן מיקצועי. קודם לכן למדה ביולוגיה באוניברסיטת ירושלים. מאוחר יותר עברה ללמוד לימודי-סיני ויחסים בינלאומיים. לדבריה, מה שרתק אותה בלימודי סין במיוחד היה צורת המילים והאותיות הסיניות.

בעלה של הורית, יואב, עושה כרגע בארצות-הברית את עבודת-הדוקטורט שלו בפילוסופיה מדינית, וחוקר מבחינה תיאור-רטית את הקשר בין הציונות והסוציא-ליזם במאה ה-19.

הורית ויואב נסעו ללוס-אנג'לס כדי להשלים את לימודיהם.

בארצות-הברית החלו השניים להיות פעילים גם מבחינה פוליטית. מספרת ה-רית: "הייתי מוזכרת אגודת הסטודנטים הי-שלאיים בלוס-אנג'לס. יואב עורך העתון דף גשר. יואב אירגן את חוג ברירה ויוזמה בחוף המערבי. זהו אירגון יהודי שמטרתו היא, בין היתר, להראות ליהודי אמריקה כי אכן מלבד הקול הרשמי פוע-לים בארץ גופיישלוס, כדוגמת שלי.

מפנינה הורית פלד
נגד המילחמה

"אני רואה את כל הפוליטיקה והחיים עצמם משתפים בתרבות. היה פסטיבל של סטודנטים יהודיים באוניברסיטת לוס-אנג'לס, וכרגיל בפסטיבלים כאלה, נראו יהודים עם כיפות וקנים. מה עשיתי לקח-תי כתבות מעיתונים ישראליים ויהודיים, שבהם נכתב על יואב ועל חוג ברירה שהם עוכריישראל, ומזה עשיתי אמנות, וכך יצרתי פולמוס דרך הפלאקאטים. מובן שהיו ויכוחים שהגיעו כמעט לתיגרות, אבל זהו לדעתי יום-האמנות."

מעורבות פוליטית. זהו ביקורה הי-ראשון בארץ, מזה שלוש שנים. על מיש-פחת פלד עברה טראומה, כאשר יואב נעדר אחרי מילחמת יום-הכיפורים ונמצא רק בתום חודש ימים.

"ב'72' נסענו ללמוד באמריקה," מספרת הורית. "שנה לאחר מכן באה המילחמה המחורבנת ויואב הוא קצין בטנקים. לכן מיהר לקונסוליה וטס לישראל. אני סתתי מייד אחריו, רק מפני שאחי צילצל ואמר שאם הוא ייהרג, לא אסלח לעצמי לעולם שלא הייתי כאן איתו. יואב ירד מהמטוס ונלקח ישר לשדה-הקרב. המישפחה שלו בכלל לא ידעה שהוא בארץ ונלחם.

"רק כשהגעתי, הסתבר להם שהוא כאן והם לא שמעו ממנו. נגמרה המילחמה והוא נעדר. אבא שלו הלך לחפש אותו, והוא לא נמצא. עברו עלינו ימים קשים. לא שמענו עליו שום דבר. כשהוא נמצא וחזרנו ללוס-אנג'לס, כל לימודי הסימסטר שלי נכשלו. וזכיתי בציונים שליליים בכל המקצועות.

"אז התחלנו לחשוב. עד אז היינו מאד ישראליים ולא שאלנו שאלות. אחרי המיל-חמה הכל השתנה. הייתי מוזכרת אירגון הסטודנטים-הישראליים. עסקתי בהסברה. פיתאום התפתחנו, שאלנו שאלות. יואב נעשה גורא פעיל בפוליטיקה. הוציא עיתון של אירגון הסטודנטים בשם דף גשר. כתב מאמרים שסיפרו את הצד השני של המטבע. ללא כחל ושרק. הקונסוליה וגם הסטודנטים לא אהבו את זה. אבל יואב ואני כבר היינו בפינים. כעת אנחנו מאד מעורבים מבחינה פוליטית ומאד איכפת לנו. למרות שאנחנו הרבה זמן בארצות-הברית.

"בסופו של עניין כל הפעילות שלנו מבילה אותנו חזרה לפה. ברור לי שכל הפעילות האמנותית שלי חייבת להיות פה. למרות ששם אני גורא פעילה. במ-יחד עם הפמיניסטיות, התורמות, לדעתי, נופך עצום לאמנות.

"כתוצר של שנות ה-70 בארצות-הברית אני יודעת שהאמנות חשובה. הפירסום, לעומת זאת, משעמם.

"אני לא חותמת על עבודות שלי. אני טוענת כי אמן צריך להתפרנס דרך חינוך ולא דרך מכירת המוצר.

"בארצות-הברית נוצרת כעת תנועה של תסיסה ומתאם מתוך האמנות עצמה. כמו הדאדאיזם בשעתם. לדעתי הגיע הזמן שאותה תסיסה ואותה מחאה תגיע גם לישראל!"

**זכוכית
כלי בית
כלי עין
מפות
שטיחי קש
מוצרי קש
קרמיקה
אופנה
ואביזרי
אופנה
מוצרי נוי
צעצועים**

**ת"א
קלאס
דיזנגוף 224
ירושלים
קלאס בגאוז
הרצוג 61**